



La comunió, també en els béns

Romà Casanova, bisbe de Vic



El Sínode Diocesà és un temps de gràcia per a la nostra diòcesi de Vic que ens ajuda a entrar més i més en l'experiència de l'Església com a família, com a comunió. Tots som en l'Església necessaris, perquè som un do de Déu per als altres. L'altre és un do per a mi, com jo sóc un do per a l'altre. La font d'aquesta realitat que ens és donada és Deu mateix, el qual en la seva vida íntima, en el misteri de la Trinitat, és relació, donació, amor. L'Església en la seva essència és comunió: do mutu, unitat, intercanvi de dons. Els dons rebuts, en els carismes propis i en els ministeris eclesials són per al bé de tots. De fet, solament es posseeix allò que es dona, i en el darrer dia ningú no és trobarà més buit que el qui no ha donat res del que tenia. No existim, ni som cristians per a tancar-nos en el nostre jo, sinó per a donar-nos. Ningú no és cristià per a ell mateix. El cristià és per als altres.

La Jornada de l'Església Diocesana o Germanor és una crida a viure la nostra realitat de comunió en la dimensió de l'economia. L'economia de l'Església diocesana l'hem de viure des del convenciment que és qüestió de tots. La comunió, que és en l'essència de la nostra identitat eclesial, també comporta la comunió de béns. No hem de pensar mai que han de ser uns altres els qui han de mantenir-nos. Les activitats necessàries de l'Església: l'anunci de la fe, la celebració, la caritat; sense oblidar el sosteniment dels treballadors de l'Evangeli, les hem de fer possibles entre tots, amb la comunió de béns. Implicació de tots i, per part dels responsables de l'economia, parroquial o diocesana, transparència i comunió. Comunió en la distribució de les càrregues i dels béns; i comunió en el diàleg i la recerca del bé de tots en la voluntat de Déu, amb atenció primera als petits i als pobres.

Es diu que la fe no és autèntica fins que no passa per la butxaca. Diguem-ho en positiu: la fe autèntica demana compartir els béns amb la comunitat que m'ha donat la



fe i en la qual visc i alimento aquesta fe. Això és també sinodalitat. Caminem junts, compartim el camí de la fe, compartim l'alegria de la comunió, compartim els dons rebuts, i també compartim els béns.

En la primera comunitat cristiana a Jerusalem, *tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries* (Ac 2,42). En la tradició de l'Església moltes persones han viscut el que s'anomena «el delme», que reprèn la tradició bíblica d'oferir al Senyor la desena part dels béns recollits. I recordem també el cinquè manament de l'Església, que hem après en la catequesi: «Ajudar l'Església en les seves necessitats.» Cada un de nosaltres hem de veure què ens demana el Senyor en el nostre cor: *Que cadascú doni allò que de cor ha decidit, no de mala gana ni per força, perquè «Déu estima el qui dona amb alegria»* (2Co 9,7). Siguem generosos. Visquem la comunió eclesial.

No oblidem mai que tot el que tenim i el que som ho hem rebut de Déu.

